

"Cum historia pro securitate!"

**SZEMERE BERTALAN
MAGYAR RENDVÉDELMI-TÖRTÉNETI
TUDOMÁNYOS TÁRSASÁG**

☒ : H-1037 Budapest, Haránt utca 12.

☎ : (+36/06-1) 250-6199 ; @ : paradi.jozsef@gmail.com

Web: <http://www.szbmrtt.atw.hu>

A körlevelek megtalálhatók a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság honlapján

Tárgy: Rendezvény tájékoztató

**KÖRLEVÉL
(2018-279)**

Tisztelt Tagtársaim, Kedves Szimpatizánsok!

Ezúton tájékoztatlak Benneteket a

„ 70 éves a Rendőrtiszti Akadémia ”
címmel

2018. III. 9-10-én (csütörtökön és pénteken)

a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Ludovika főépület Zrínyi Miklós termében
megvalósított konferencián szerzett impresszióimról.

Egyéb elfoglaltságaimból fakadóan csupán a rendezvény első napi előadásait állt módomban meghallgatni 15⁰⁰ óráig.

Az előadók a Nemzeti Közszolgálati Egyetem és más felsőoktatási intézmények oktatói, illetve a magyar közigazgatás különböző területein tevékenykedők köréből kerültek ki. Az előadók között azonban akadtak doktori iskolák hallgatói is.

A rendezvényt az Európai Unió Szociális Alapjának a támogatását hasznosító SZÉCHENYI-2020 program (KÖFOP) „A jó kormányzást megvalósító közszolgálat-fejlesztés” című projektjének a 11,5 milliárd forintos összegű költségvetéséből finanszírozták.

A konferenciára a hajdani Ludovika Akadémia impozáns módon felújított központi épületében került sor, ahol a házigazda egyetem a rendezvény résztvevőit a szünetekben frissítővel és süteményekkel, illetve délben szendvics-ebéddel vendégelte meg. A rendezők, azaz a „Rendészettelméleti- és történeti Tanszék” — ókori és nyugat-európai előzményekkel — a magyar rendvédelem fejlődésének az átfogására törekedtek. Ez nyilvánvalóan túlzó célkitűzés volt a kétnapos konferencia számára, ahol 27 előadó (19 fő oktató — közülük 5 fő a társ felsőoktatási intézményekből — 5 fő doktorandusz és 3 fő a közigazgatás köréből) osztotta meg ismereteit a hallgatósággal.

Az 1945 utáni rendőrtisztképzésről egyetlen előadás szólt, melyhez kapcsolódott az 1940-es évtized II. világháború utáni évei rendvédelmének a témakörét taglaló két előadás. A szervezők az előadásokat kronológiai panelekbe csoportosították, a panelek pedig időrendi sorrendben követték egymást, bár ezen sorrend kibicsaklott a visszalépett előadók és — a szolgálati elfoglaltságaik miatt — az átütemezett időpontban elhangzott előadások következtében.

Az előadók kis hányada rendelkezett olyan tudományos munkássággal, amely az általa ismertett történeti témakör feltárása nyomán keletkezett. Az előadók markáns csoportját alkották — zömében a Nemzeti Közszolgálati egyetem azon oktatói — akik az

általuk művelt rendvédelmi szakterület egy-egy történeti aspektusát ismertették. Ezen előadások egy része erőteljesen támaszkodott a mások által már feltárt kutatási eredményekre. E körben is akadtak azonban érdekes tartalmú, új kutatási eredményeket is bemutató előadások.

Történelmi konferencián meglehetősen sajátos csoportot alkottak azok az előadók, akik egy-egy rendvédelmi szakterület néhány évtizeddel korábbi működtetésében való részvételük során szerzett tapasztalataikat igyekeztek ismertetni. Ezen „memoir” előadások kétség kívül bemutatták azt, hogy az előadók néhány évtized múlva hogyan emlékeznek vissza egy-egy rendvédelmi szakterület működésére. Túlzás volna azonban azt állítani, hogy ezen előadások hordozták a megcáfolhatatlan történelmi igazságot.

Megítélésem szerint meglehetősen differenciált volt az előadók teljesítménye. A szellemi alkotócsoportok által létrehozott impozáns eredményeket, példamutató módon bemutató előadástól, a kétes értékű szemlélettel mások kutatásaira jelentős mértékben támaszkodó közlésekkel bezárólag terjedt az előadások színvonal skálája.

Különösen visszatetsző volt, hogy az előadók egy része — nyilvánvalóan politikai indíttatású prekonceptióktól vezérelve — nem riadt vissza a történelmi tények és események olyan csoportosításától és értelmezésétől, hogy azokat az elképzelésükkel harmonizálóként mutassa be. Ide sorolható például többek között az a sajátos értelmezés, mely szerint:

- a szlovákokat a magyar állam a XIV. században befogadta volna;
- vagy a „kalapos királyunk” uralkodásának a magyarság érdekeit szolgáló ország-lásként való magyarázata;
- továbbá a kábítószerfogyasztást és az azzal való foglalkozást a magyar köztudatban mélyen gyökerező jelenségekénti magyarázata;
- valamint a vitéz nagybányai HORTHY Miklós kormányzó elleni merényletkísérletek politikai hátterének a hipotézisek terrénumába vezető értelmezése.

A doktoranduszok által előadottakat elsősorban a forráskritika hiánya jellemezte. Előadásaikban általában valamilyen forráscsoportra hagyatkoztak, elmulasztva a különböző források összevetését és értelmezését. Ez a módszer sem volt azonban kizárólagos.

A jelentősen eltérő nagyságú témák kifejtésére az előadók egységesen 20 percet kaptak, melynek következtében egyes előadások inkább bizonyultak vázlatnak, mint a valóság tényfeltáró kutatási eredményei interpretálásának.

A konferenciát egyfajta kísérletnek lehet értékelni, abban a tekintetben, hogy a szervezők nyilvánvalóan nemzeti rendvédelmünk történetét igyekeztek átfogni. Ez azonban meglehetősen foghíjasan és a prekonceptióktól nem minden esetben mentesen oly módon valósult meg, hogy nemzeti történelmünk érintett szeletének azon művelői, akiknek a nevéhez fűződik a kutatási eredmények java — egy-két fő kivételével — nem jelentek meg a rendezvényen.

A kar történetének az ismeretében megállapítható, hogy vitathatatlan előrelépés történt a néhai Rendőrtiszt Főiskolán uralkodó állapotokhoz képest, amikor — még a pártállam időszakában — kizárólag az úgynevezett szocialista időszak rendvédelmével való foglalkozás volt megengedett, a későbbiek során pedig a történetiséget, igyekeztek megelőzni, vagy legalább is háttérbe szorítani, illetve tartani. Úgy tűnik azonban, mintha a

hátrányos beidegződések nem múltak volna el nyomtalanul mivel azokat újfajta sajátos nézetek váltották fel. Olyan benyomásom keletkezett, mintha a rendezvény mottója hiányozna, vagy legalábbis elsikkadt volna, illetve az előadók egy része nem a történelmi igazság feltárására törekedett volna, hanem inkább a különböző nézetek közötti lavírozást részesítette volna előnyben. Ebben a képlékeny, tarka képben a rendvédelmi testületeken belüli katonai függelmi viszonyokról elítélő hangnemben nyilatkozó, vagy az önkormányzati rendvédelmet favorizáló helytelen nézetekre utaló mondatok is elhangzottak.

Megdöbbenő volt az előadók egy része által használt furcsa terminológiát hallani. Esetenként olyan érzésem támadt, mintha nem is magyarul, hanem valamilyen furcsa keverék nyelven szólította volna meg néhány előadó a hallgatóságot. Nem csupán az idegen nyelvekből átvett kifejezések voltak fülsértőek, hanem az a jelenség is, hogy a más nyelveken kialakult — az adott nemzeti kultúrában meghonosodott fogalmakra illő — szakkifejezések tükrőrfordításait részesítették előnyben egyes előadók, ahelyett hogy a magyar kifejezéseket igyekeztek volna használni, vagy legalábbis törekedtek volna ilyenek létrehozására, esetleg az elmúlt korokból kísérelték volna meg a régi szakterminológia elemeit újrahasznosítani. Vajon hogyan lehetséges az, hogy a magyar állam szakembereit képző felsőoktatási intézmény nem minden előadója érzi annak a fontosságát, hogy a magyar nyelv szakterületi szókincsét részesítse előnyben és gyarapítsa.

Jelen sorok rögzítése során eszembe jutott egy régi emlékem. Nevezetesen a néhai SZDSZ „tündöklése” idején felkeresett dr. ÖRY Károly barátommal bennünket — a konferencia házigazda intézménynél ma is aktív tevékenységet kifejtő — oktatótársunk KŐSZEG Ferenc társaságában azzal a céllal, hogy a rábeszéljen bennünket a rendvédelem helyett a rendészet terminológia használatára. Akkor a bennünket meggyőzni szándékozó igyekezetét nem koronázta siker. Úgy tűnik azonban, hogy az akkor tapasztalt szellemiség nem múlt el nyomtalanul, hiszen sikerült olyan tartalmú tanszékkal is gyarapítani a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Rendészettudományi Karát, amely akarva-akaratlanul táplálja a néhai SZDSZ-nek a magyar rendvédelem történetéhez fűződő sajátos viszonyát tükröző álláspontot. Ezen tanszék alapítás kétes értékű „eredmény”-ének ismeretében úgy gondolom, hogy napjainkban sokkal inkább szükség van magyar rendvédelem-történeti tanszékre mint korábban.

Bízom abban, hogy idővel letisztulnak és eldőlnék a magyar rendvédelem-történet sorsfordító eseményeit és folyamatait különböző megítélésben részesítő vélemények és ezen eltérő álláspontok álcázásaként használt terminológiai viták (rendészet – rendvédelem) is holtpontra jutnak.

Remélem, hogy ez az idő nem lesz olyan hosszú, hogy közben új nemzedékek kerüljenek ki a jövő magyar rendvédelmi értelmiségét képző oktatási intézmény falai közül.

Nemzeti rendvédelem-történetünk művelése érdekében kifejtett tevékenységetekhez további eredményeket kívánok!

A konferencia programját levelemhez csatoltan küldöm.

Budapest, 2018. III. 13.

Dr. PARÁDI József
a társaság elnöke